

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15393/2023
12.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Димитријевић, адвокат из ..., против тужених Јавно стамбено предузеће „Крагујевац“ и Града Крагујевца, чији је заједнички заступник Градско јавно правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 2324/21 од 19.08.2022. године, у седници одржаној 12.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 2324/21 од 19.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 2324/21 од 19.08.2022. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 7667/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени су обавезани да тужиљи на име накнаде штете по основу незаконите наплате накнаде за вођење матичне евиденције за период од септембра 2017. године до јуна 2020. године солидарно исплате износ од 1.666,00 динара са законском затезном каматом од 14.09.2020. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, тужени су обавезани да тужиљи накнаде трошкове парничног поступка од 6.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж 2324/21 од 19.08.2022. године, ставом првим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 7667/20 од 10.12.2020. године, тако што је тужиља обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка од 6.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужени су поднели одговор на ревизију, предлажући да се ревизија одбије као неоснована и другостепена одлука потврди.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Тужилца ревизијом оспорава другостепено решење којим је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка, не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилце, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужилце, које не чини њен главни захтев, то ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**